

шата храбрость не помалко отъ колкото отъ мъдритѣ ваши съвѣты; побързайте да ны помогнете.

„Менторъ показва въ очитѣ си една смѣлость, която очуди найгордытѣ бойцы. Той земѣ единъ щитъ, единъ шлемъ, една сабя, едно копіе; нарежда войницитѣ на Ацеста; тръгва напредъ имъ, и пристѣпва въ добъръ редъ къмъ непріятелитѣ. Ацестъ, ако и пълень отъ доблестъ, не може поради старостъта си да го слѣдова освѣнъ отъ далечъ. Азъ го послѣдовахъ отъ поблизо, но не можахъ да са поравнѣхъ съ храбростъта му. Неговата броня, въ сраженіята приличаше на безсмъртната егида. Смъртъта тичаше отъ редъ въ редъ сѣкждѣ подъ неговитѣ удари. Подобень на лвъвъ Нумидійскій когото грызе лютъ гладъ, и който са вмѣква въ едно стадо отъ слабы овцы, той раскъсва, души, и плува въ кръвта, и пастыритѣ намѣсто да помогнѣтъ на стадото, бѣгатъ растрепераны за да са скривѣтъ отъ яростъта му.

„Тѣзи варвары, които са надѣяхъ да захванѣтъ града непадѣйно, самы са олувихъ и са оплашихъ. Подданницитѣ на Ацеста, одушевени отъ примѣра и отъ заповѣдитѣ на Ментора, показахъ една храбрость за която тѣ не считахъ себеси способны. Съ моемо копіе азъ свалихъ сына на царя на непріятелскія народъ. Той бѣше моя пора; но поедъръ отъ мене; защото този народъ происхождаше отъ гигантскій родъ който бѣше отъ сжщата порода на Циклопитѣ. Той презираше единъ непріятель слабъ като мене. Но, безъ да са оплашъ отъ неговата чудовищна сила, нито отъ негова дивъ и звѣрскій видъ, азъ стрѣлвахъ моемо копіе срѣщо гърдитѣ му, и го накарахъ да бѣлва, при издѣхванъето си, потокъ отъ черна кръвъ. Той помысли да ма смаже въ паданъето си; шумътъ отъ неговитѣ оржжія екижъ чакъ въ горитѣ. Азъ го обрахъ (а) и са върнѣхъ да намѣрижъ Ацеста. Менторъ, като сполучи да докара безредица въ непріятелитѣ, насѣче ги на кѣсове, и гони бѣжащитѣ чакъ до планинитѣ.

(а) Споредъ обычая на Омировскитѣ герои, които не пропу-